

PIKOVÉ
ESO

**MORGANE
MONCOMBLE**

ROMÁN

PIKOVÉ ESO

© Morgane Moncomble, Hugo Publishing, 2022

This edition is published by arrangement with name of Proprietor
in conjunction with its duly appointed agents Books And More Agency #BAM,
Paris, France and Lester Agency. All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Milada Křížovská, 2025

Cover © Ariane Galateau, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5450-2 (pdf)

PIKOVÉ

MORGANE
MONCOMBLE

ESQ

přeložila Milada Křížovská

*Všem tvým nejbližším, kteří se chtěli změnit,
aby se zalíbili většině, a ztratili se na půli cesty.*

Playlist

On The Ground • ROSÉ
jealousy, jealousy • Olivia Rodrigo
In My Blood • Shawn Mendes
Interlude: Shadow • BTS
S.L.U.T. • Bea Miller
The Heart Wants What It Wants • Selena Gomez
this is how i learned to say no • EMELINE
Hey Look Ma, I Made It • Panic! At the Disco
People Watching • Conan Gray
Any Other Way • Eric Nam
Boys Will Be Boys • Dua Lipa
The Joker And The Queen • Ed Sheeran
Crisis • Joshua Bassett
Sweater Weather • The Neighbourhood
I am not a woman, I'm a god • Halsey
pov • Ariana Grande
I'm a B • Hwa Sa
The Man • Taylor Swift
The Way I Am • Charlie Puth
Wildest Dreams • Taylor Swift
If We Have Each Other • Alec Benjamin
MONEY • LALISA
this is how you fall in love • Jeremy Zucker
I Know You • Skylar Grey
Born Singer • BTS

Ukázka z biografie Daisy Colemanové Divoký květ Hollywoodu, napsané Kaylee Waltersovou. Kapitola 2: První lásky

Když jsem Daisy Colemanové navrhla, že sepíšu její příběh, čekala jsem odmítnutí. Vždyť kdo by jí to mohl mít za zlé, po tom, kdy se její soukromí už tolikrát stalo terčem posměchu? Ale ona s vděčným úsměvem souhlasila. „Chci konečně uvést věci na pravou míru,“ řekla. „Je načase, aby veřejnost poznala, jaká skutečně jsem.“

To bylo před dvěma lety. Touto knihou tedy dnes otvírám tajné dveře do života jedné ikonické, veřejností tolik oblíbené hvězdy.

Daisy Colemanová se po deseti letech pečlivě střeženého soukromí, celé jedné dekadě, během níž se z této americké zpěvačky televizní společnosti Channel D stala celosvětová hvězda, vrací ke svým začátkům, láskám..., ale i k prudké hádce s Frankem, mediálně velmi propírané události, jež ji málem stála život.

Zde je uveden přepis samotného rozhovoru, který jsem vedla s Daisy a jejím nejstarším bratrem (Hakeemem Colemanem).

Kaylee Waltersová, novinářka a spisovatelka: Jste nejmladší ze sourozenců. Máte k nim blízko? Povězte mi něco o svém dětství.

Daisy Colemanová, zpěvačka, herečka a modelka: Ano, mám, byli jsme tak vychovaní. Víte... Říká se, že člověk by měl mít rád všechny své sourozence stejně. Ale já mám nejradši Hakeema. Promiň, Calvine a Brianno. (*Smích.*) Teda ne že bych je měla ráda míň, to ne, jen se zkrátka někdy až příliš uzavírali do své bubliny... Ale to je asi u dvojčat normální. Jen mi to prostě někdy přišlo líto a Hakeem mě uměl pochopit.

Hakeem Coleman, nejstarší bratr Daisy Colemanové: Daisy se mě vždycky držela jako klíště, kamkoliv jsem šel. Ale mně to nevadilo. Naopak, líbilo se mi to. Věděl jsem, že se doma cítí sama.

Daisy: Když mi bylo dvanáct, poznala jsem Thomase. Bylo to přesně v den mých narozenin... Hakeem souhlasil, abych s ním šla na basketbalové hřiště nedaleko Venice Beach. Bydleli jsme tehdy v Culver City, poblíž cukrárny Hotcakes Bakes, ale stejně jsme jeli metrem.

Hakeem: Byla to malá, veselá žába. Pořád se usmívala a něco furt brebentila, někdy až moc. Nikdy nešla vypnout.

Daisy: Zajímala jsem se tehdy hodně o starý Egypt. Milovala jsem historii. Vždycky jsem se pro něco hrozně snadno nadchla, abych byla upřímná. Nesnášela jsem, když se mlčelo. A tak jsme cestou na to basketbalové hřiště probírali mumie a duchy, bylo to fajn. Udělalo se krásně.

Hakeem: Trochu jsme se rozehráli. Počasí bylo perfektní. Ale pak... přišel Austin.

Daisy: Takový malý sígr. Myslím, že Hakeemovi na střední dost zatápel. Brácha o něm nikdy moc nemluvil... Vždycky všechno popřel, ale já věděla svoje. Prostě jen nikomu nechtěl přidělat starosti, to je vše.

Hakeem: Objevil se tam i s těmi svými kumpány naprosto nečekaně. Praštil do míče, který držela v ruce, a vzal jí ho. Hned jsem ségru odstrčil za sebe. Věděl jsem, že to nedopadne dobře.

Daisy: „Vrať mi ho,“ řekl mu Hakeem odvážně. Ale Austin se mu jen vysmál, jestli nemá nějaký problém. Chtěl se rvát, to

bylo jasné. Bála jsem se... hlavně o Hakeema. Byl tam totiž se mnou. Takže když se mě jen dotkli, hned by si to s nimi rozdál.

Hakeem: Všem je jasné, co se stane, když se rozmazlený synáček vrátí domů do luxusní vily v Beverly Hills a začne žalovat fotříkovi, že ho nějaký černý kluk knokautoval. Chtěl jsem se zkrátka vyhnout problémům.

Řekl jsem Daisy, že odcházíme, a vzal ji za ruku. Ale Austin mi dal míčem herdu do zad a já zakopl. Ani nevíte (*povzdechne si*), jak jsem se před tou svou malou sestřičkou styděl.

Daisy: Myslela jsem, že je snad zabiju. Austin ho chtěl naprosto jasně ponížit. Pořád a pořád se mu pak střefoval míčem do čela.

„Dívej se mi na nohy,“ poručil mu arogantně. Austinovi kámoši za ním vyprskli smíchy. Najednou jsem na hrudi ucítila obrovský pocit nespravedlnosti, a tak jsem zaječela: „Nech ho na pokoji!“ a kopla ho do rozkroku.

Hakeem: (*Smích.*) Sám jsem koukal. Mířila přesně.

Daisy: Vždyť si to taky zasloužil, kretén jeden! Ježíši... pardon. Smím to vůbec říct nahlas? Ale na svou obranu musím dodat, že to fakt kretén byl. Zkrátka a dobře, pak už se to všechno seběhlo tak nějak ráz na ráz. Austin mě začal urážet, byl vzteky nepřičetný a najednou ke mně napřáhl ruku, že mě zatahá za vlasy.

Hakeem: Vůbec jsem nestihl zareagovat.

Daisy: Vtom ale někdo popadl Austina za zápěstí a zarazil ho. Otočila jsem se... (*Usměje se.*) A tehdy jsem poprvé spatřila Thomase.

Hakeem: Byl to týpek přibližně v mém věku. Hrozně vysoký, takový urostlý. Pamatuju si hlavně na ty jeho oči: až mrazivě světle

modré... Sám jsem z něho měl strach, abych řekl pravdu. Bylo to, jako bych se najednou ocitl tváří v tvář zubatý s kosou.

Daisy: Byl hrozně krásný. Až děsivě. Zadíval se Austinovi do očí, a aniž ho pustil, řekl: „Ani na ni nesahej.“ Měl hluboký, chraplavý hlas, jako by už celé týdny nepromluvil. A jak o tom tak přemýšlím, asi fakt ne. Protože Thomas toho opravdu moc nenamluví.

Hakeem: „Jinak co? Co uděláš?“ vyjel na něj Austin. Ale ten idiot ani nestačil dokončit větu, protože mu Thomas zničehonic zlomil zápěstí. A když pak uviděl můj ohromený výraz, jen pokrčil rameny s tím, že prý nesnáší, když se musí opakovat.

Nakonec odešli. A Austin brečel, že potřebuje odvézt do nemocnice. Bylo to od něho fakt cool, myslím od Thomase. Ale stejně jsem mu řekl, že to neměl dělat. Na to zase jen znuděně pokrčil rameny a ucedil: „Já ho varoval.“ Byl to fakt podivnej řízek.

Daisy: Pak se otočil ke mně a zeptal se, jestli jsem v pořádku. Zní to asi hloupě, ale... Panebože, šla jsem z něj úplně do kolen. Prvně v životě jsem nevěděla, co říct.

Hakeem: Navrhl jsem mu, aby si s námi zahrál, ale zase jen pokrčil rameny. Pořád se tvářil bezvýrazně, bylo těžké uhádnout, co si myslí. Byl dobrý na sporty, mnohem víc než já. A to nás hned sblížilo.

Daisy: Celé odpoledne jsem ho pak bombardovala hromadou otázek. Odpověděl mi na každou z nich. Sice stručně, ale vždycky s velkou trpělivostí. Nikdy mě neposlal do háje, abych už zmlkla nebo mu dala pokoj, jako to dělali někteří dospěláci ve škole.

To byla ostatně první věc, která mě na něm zaujala. Jme-
noval se Thomas, ale jeho táta mu obvykle říkal Tommy, bylo mu osmnáct a pocházel ze Švédska, ze země na severu Evropy,

kde je sobota považovaná za „den bonbónů“. Zkrátka a dobře, hned jsem se do něj zamilovala. Imponoval mi i ten jeho ostrý přízvuk. Někdy nemohl najít správné slovo, tak se příšerně rozčílil a prostě ho řekl švédsky. Sice jsem mu rozuměla starou belu, ale bylo to roztomilé.

Hakeem: To je fakt, že Daisy pořád něco mlela. Kafemlejnek byl proti ní hadr! Ale on si nestěžoval, i když už od pohledu vypadal, že bude spíš ten typ, co rád mlčí. Daisy se ho třeba zeptala, jestli má rád duchy, a vypadala pak hodně naštvaně, když jí odpověděl: „Moc ne.“

Daisy: Ten idiot neměl rád duchy. A víte proč? „V první řadě proto, že žádný neexistují.“ Takže jsem po něm samozřejmě chtěla, aby mi pro to své tvrzení uvedl nějaký důkaz. Ale myslím, že jsem ho tím v tu chvíli jen rozčílila, protože odpověděl: „Důkazy jsou potřeba jen tehdy, když se dokazuje, že něco existuje, a ne naopak. Věřím jen tomu, co vidím.“

Řekla jsem, že je to blbost. A v co teda věří on? Moji rodiče často říkali, že někdy je třeba věřit i v to, co vidět není. Protože pokud to máme ve svém srdci, pak je to skutečné.

Hakeem: Thomasova odpověď mě upřímně rozesmála: „Já v Boha nevěřím. Jestli má náhodou smysl v něco věřit, pak možná sám v sebe, ale i to je někdy dost těžký.“

Daisy byla vždycky velký extrovert, kamkoliv přišla, hned měla deset kamarádů na každém prstě. Ale s Thomasem si padli do noty tak rychle, až mě to samotného překvapilo. Připadalo mi to rozmilé. Thomas by se tvářil lhotejně, i kdyby měla přijít apokalypsa, ale s Daisy byl jako vyměněný. Líbila se mu, i když to odmítal přiznat. Myslím, že už v ten první den si vzal do hlavy, že ji bude chránit.

Jako svou mladší sestru.

Daisy: Pořád mě jen popichoval. Rád se díval, jak potom zuřím. A že mě uměl vytočit. Stačila sebemenší poznámka na mou výšku...

Když si do mě rýpl poprvé, řekl, že bych se neměla tvářit jako kyselý šťovík. Že pak vypadám jako Glum. A hned se mě zeptal, jestli vím, kdo to je. Když mi pak jeho fotku ukázal na mobilu, dala jsem mu herdu do ramene. A tehdy jsem na jeho tváři poprvé viděla úsměv.

Hakeem: Procházel zrovna špatným obdobím. Odjel tehdy narychlo ze Švédska a zoufale se snažil najít práci. Ale hlavně teda odpovědi na svoje otázky. Potřeboval v tu chvíli spíš peníze než nějaké kamarády. My jsme se mu vlastně tak nějak vnutili do života.

Daisy: Thomas Kalberg se stal během léta nedílnou součástí mého života. S Hakeemem vytvořili nerozlučitelnou dvojku. Nedělali spolu nic extra. Jen se tak poflakovali, hráli na zahradě basket nebo playstation v obýváku. A já za nimi furt dolezala.

Už tehdy jsem Thomase tak nějak zvláštně zbožňovala. Ježíši, to je tak trapné. (*Daisy si schová tvář do dlaní.*) Choval se ke mně vždycky moc hezky. Nosil mě na zádech, když jsem byla unavená, nebo na ramenou, když mi chyběly nějaké ty centimetry, abych dobře viděla. Pořád jsem mu něco povídala a on mě pozorně poslouchal, aniž mě jedinkrát přerušil. Byl jako můj třetí starší brácha..., ale v lepším provedení. Protože na rozdíl od Calvina nebo Hakeema jsem vždycky ucítila motýlky v břiše, jen co jsem ho zahlédla.

Hakeem: Byl to jen předpubertální *crush*¹, nic jiného. Thomas si toho naštěstí vůbec nevšiml. Byla to jen malá holka, co ještě

---

1 Pozn. překl.: *Crush* je anglický výraz pro jednostrannou hlubokou zamilovanost.

spala v pyžamu Naruto a snila o tom, že z ní jednou bude hvězda. Hučela to do nás, jak byl den dlouhý: „Budu zpěvačka! Budu druhá Beyoncé!“

Daisy: Hakeem nechtěl, abych s nimi chodila ven. Potřetí už jsem ale doslova vybuchla. Zeptala jsem se ho, proč s nimi zase nemůžu jít, a brácha se na mě významně podíval a řekl: „Máme rande s holkama. Chápeš?“

Jasně že jsem chápala... Možná až moc. Až tak, že se mi z té zrady sevřelo v tu chvíli srdce. Byla jsem malá, totálně poblázněná, opravdu mě to tehdy zabolelo. Thomas se vždycky držel spíš vzadu a nikdy se do ničeho nepletl. Košile měli navoněné kolínskou. A v tu noc nepřišel ani jeden z nich domů.

Hakeem: Daisy pak dva týdny trucovala. Thomas se to ale ani nesnažil pochopit, bylo mu to fuk. Když potom všechny ty rousy Daisy přešly, přijal ji, jako by se vůbec nic nestalo. Ukazovala mu, jak hraje na kytaru, už tehdy skládala své vlastní věci.

Daisy: Přišel se podívat na mé letní představení, na muzikálovou komedii *Čaroděj ze země Oz*. A jako pozornost mi dal trsátko, na které nechal vyrýt mé jméno.

Byl to ten nejkrásnější dárek, jaký jsem kdy dostala. Myslím, že jsem ho pak aspoň rok nosila všude s sebou, ale ani jednou ho nepoužila. (*Smích.*) Byla jsem fakt praštěná.

Hakeem: A pak bylo po létě. Já odešel na kalifornskou univerzitu UCLA a všichni mi pomohli s balením. A pokud jde o Thomase, ten si našel místo v jednom fitku nedaleko Beverly Hills. Takže měl z čeho žít.

Daisy: Zůstali jsme v kontaktu a vídali se skoro každý víkend. I když pak měl přítelkyni, potom druhou a třetí... Bylo jich fakt hodně, ale vždycky si na mě udělal čas.

1

HOUSE OF MEMORIES

*„Thank you for everything,
for every birthday I spent waiting for you.“*

THOMAS

V deseti letech jsem definitivně zanevřel na okolní svět.

Máma právě telefonovala v kuchyni, zavřela dveře a myslala si, že jsem daleko, takže ji neuslyším. Měl jsem svou mámu upřímně rád. Byla krásná, byla něžná a každou neděli napekla kanelbullary, protože věděla, že je miluju. Jenže od té doby, co jsme nebyli sami, se všechno změnilo.

„Bojím se o Agnès, Elviro,“ vzdychla tehdy. „Už se ani neodvažuju nechat ji s ním samotnou... Co kdyby tomu mému miminku něco udělal?“

„Mýmu miminku.“ Agnès, moje malá dvouměsíční sestra, právě bezstarostně spala v kolébce. Neměl jsem ji rád. Byla celá zkrabatělá a ukradla mi mámu. Měla ji okamžitě radši než mě. Kéž by se bývala nikdy nenarodila.

„Cvokařka mi řekla, že Thomas je...“

Nastalo nekonečné ticho. Zpozorněl jsem a čekal, co z ní vypadne. Ani tu cvokařku jsem neměl rád. A soudě podle toho, jak se na mě onehdy dívala, to bylo vzájemné.

„... sociopat,“ dokončila máma větu a začala vzlykat.

Sice jsem vůbec netušil, co to slovo znamená, ale vrylo se mi do paměti jako doživotní cejch. Ihned mi totiž došlo,

že už jsem přestal vyhovovat takový, jaký jsem. Každou chvíli hrozilo, že mě zavrhne i má vlastní máma. Protože svět je místo přelidněné sobci, kteří vás nejdřív využijí a pak odkopnou.

Tvrdí vám, jak vás milují, a přitom vám všichni lžou. Bez mrknutí oka vás opustí, jakmile jim dojde, že už vlastně není žádný důvod si vás nechávat. Jsem nahraditelný. Neschopný být milován. Jsem jen hračka, která koluje z ruky do ruky, dokud se neopotřebuje.

Nikdo nechce vadnou hračku. Jakmile se rozbije, je k ničemu. Ale já odmítal, aby mě zase vyhodili. Takže jsem se rozhodl, že budu chytřejší než oni. Protože bez mámy bych už neměl nikoho.

Rozhodl jsem se, že se budu muset stát někým, koho moje máma bude moct milovat, abych vůbec přežil. Že udělám všechno možné, jen aby mě měli lidi rádi, i když já je rád nemám. I kdybych se měl přetvařovat. I kdybych měl lhát. Protože nikdo neopustí něco, co má rád.

„Takže táta od nás odešel, protože nás neměl dost rád?“ zeptal jsem se mámy ještě týž večer.

Nikdy v životě nezapomenu na to, jak rychle zbledla.

„To ne, srdíčko moje. Odešel proto, že je to zbabělec. Už žádnýho tatínka nemáš, nikdy jsi neměl. Zapomeň na něj.“

Už žádnýho tatínka nemáš.

Už žádnýho tatínka nemáš.

Už žádnýho...

„Thomasi!“

S leknutím otevřu oči a zbystrím všechny smysly. Podvědomě sáhnu na bok po zbrani, ale hned mi dojde, že nejsem ve službě.

Lucky a Li Mej na mě pobaveně, ale zároveň překvapeně zírají.

„Nestřílej, frajere,“ řekne Li Mej. „Dorazili jsme na adresu, kterou jsi nám dal.“

Do prdele. Usnul jsem v autě hned potom, co si mě vy-zvedli na letišti. Promnu si oči v naději, že tím smažu stopy po tom zlém snu, který se mi právě zdál. Na svou obranu ale musím říct, že mám tak obrovský spánkový deficit, že už ho asi nikdy nedoženu.

Ale kdo potřebuje spát, že?

„Vypadáš grogy,“ okomentuje můj vzhled Lucky, zatímco mi pomáhá vyložit věci z kufru. „Víš, co by ti bodlo? Příjemně horká pěnová koupel se svíčkama vonícíma po skořici a nějaké pohodové playlist se zvukama šplouchajících vln.“

Významně se na něj podívám. Někdy si říkám, jestli mě vůbec zná, když dokáže vypustit z pusy takový kraviny.

„Dokážeš si mě, Thomase Kalberga, v tom svém fantasmagorickým scénáři vůbec představit? Byť jen na jednu jedinou vteřinu?“

Na okamžik se zamyslí a pak se zapitvoří.

„Asi ne, máš pravdu, zní to divně. Úplně mi z toho přešel mráz po zádech.“

„Díky.“

Někdy si říkám, jak se ze mě a Luckyho mohli vůbec stát přátelé. I když, abych byl upřímný, většinou mám pocit, že spíš *on* kamarádí se *mnou* než naopak. Je to jednoduché, jsme totiž dokonalým protipólem toho druhého. Lucky, povoláním architekt a bývalý eskort boy, je skalním fanouškem všech romantických komedií, a dokonce ho tajně podezřívám, že miluje Hughu Granta. Z toho tedy logicky vyplývá, že bodyguard a závislák na sportech, navíc emocionální mrzák, jako jsem já, snese blízkost někoho takového opravdu jen těžko.

Lucky žije celý život v Los Angeles, a tak pro mě dneska přijel. Ale brzy zase odjede a bude cestovat se svou přítelkyní Li Mej.

„To není špatný,“ poznamená Li Mej, jen co vstoupíme do apartmá, které jsem si pronajal v Santa Monice.

Rozhlédnu se kolem. Je to sice malé, ale mně to bude bohatě stačit. Připomíná mi to ten zatuchlý krcálek, ve kterém jsem spal před deseti lety, když jsem přijel do L. A. poprvé. Potom, co jsem vzal nohy na ramena a zdrhnul ze Švédska. A taky mi to připomíná rok, kdy jsem potkal Ha-keema, svého kámoše z mládí. Jednoho z mála lidí, jejichž společnost mi nevadí.

Ostatně hned mu taky posílám esemesku, že už jsem přistál.

„Pořád nechápu, jak jsi mohl rozdat všechny ty prachy,“ zamumlá si pro sebe Li Mej a zavrtí nechápavě hlavou. „Byls milionář a teď žiješ... v tomhle.“

Jen pokrčím rameny a mlčím. Přesně před rokem a půl jsme pomohli našemu kámošovi Levimu (a současně našemu bývalému zaměstnavateli) vyhrát světový pokerový turnaj v Las Vegas. Dneska je z něj milionář a žije v Petrohradě s Rose, se svou falešnou, respektive skutečnou snoubenkou... Je to trochu složitě.

A přesto trval na tom, že svou výhru rozdělí na pět dílů. Takže jsem shrábnul slušnej balík... Jenže já nepotřebuju být bohatý, a už vůbec ne z milosrdenství. Stejně jsem si to nezasloužil. Takže jsem dal část mámě a zbytek věnoval jedné neziskovce, pomáhající nezletilým a svobodným matkám; abych ulevil svému prohnitému svědomí.

„Už jsi skončil ten svůj poslední job?“ zeptá se mě Lucky a uvelebí se na trávově zelený gauč.

Natočím si sklenici vody a opřu se o americkou kuchyňskou linku.

„Jo. Sice to byl příšerně zazobanej debil, ale několikrát jsem mu zachránil prdel.“ Li Mej se zasměje se slovy, že tak už to holt chodí.

A jelikož už nejsem milionář, musel jsem hned zavolat do bezpečnostní agentury, která mě zaměstnává, a vzít další kšeft. Okamžitě mě pověřili ochranou jednoho arogantního

ministra vnitra, který se ke své ochraně choval jako k hovnu. A tak jsem radši dal výpověď, protože jinak bych mu rozbil držku.

Bodyguarda dělám už několik let a svoji práci miluju. Ale musím přiznat, že většina mých klientů je fakt lidská špína. Nejradši jsem měl Leviho.

„Takže si dáš teď na chvíli voraz?“

V kapse u tepláků mi zavibruje mobil. Hakeem mi právě odpověděl na zprávu:

Sraz na našem obvyklém místě. Za 15 min.

„Jo, taky se to tak dá říct. Sorry, ale jsem fakt grogy... Jdu si lehnout.“

„Řekni rovnou, že ti lezem na nervy.“

„OK. Lezete mi na nervy, chci bejt sám. Jděte už.“

A přestože se Lucky pohoršeně rozčiluje, pakuju je oba ven. Rychle se osprchuju a vypadnu z apartmá.

Los Angeles mi hrozně chybělo. Je to, jako bych se vrátil zpátky domů. Procházím se po pláži, místy chráněné palmami, a těsně vedle mě kličkují borci na skateboardech. Okamžitě se mi vybaví staré vzpomínky. Od svých osmnácti let jsem tu dva dlouhé roky nedělal nic jiného, než surfoval, hrál plážový volejbal a balil starší buchy, jen abych si dokázal, že na to mám.

Hakeemova rodina mě přijala s otevřenou náručí a poprvé v životě jsem měl pocit, že někam skutečně patřím.

Sice jsem ve dvaceti nakonec vstoupil do švédské armády, ale zůstali jsme i nadále v kontaktu. Navštěvoval jsem je, jak to jen šlo... Ale stejně už jsou to celé čtyři roky, kdy jsem byl v L. A. naposledy.

Procházím zrovna kolem basketbalového hřiště, kde jsem to měl před pár lety hrozně rád, a tak se na okamžik zastavím a dívám se, jak si skupinka pubertáků přihrává míč.

„Tommy?“

Otočím se a do očí mě praští řada bílých, dokonalých zubů.

No nekecej. Hakeem Coleman se vůbec nezměnil. Je pořád stejný: menší postava, tmavá pleť bez sebemenší vady na kráse a samozřejmě ten jeho podělaný úsměv, který je vlastní všem Colemanům; zkrátka nakažlivý.

„Kurva,“ hlesne nevěřičně. „Tak ty ses konečně vrátil. Víš, jak dlouho už tu na tebe čekám, ty zmetku jeden?“

Neubráním se úsměvu, a tak mě obejmje. Ztuhnu, ale neodstrčím ho, po chlapsku ho pevně obejmju a poplácám ho po rameni. Hakeem a Levi jsou jediní dva týpci, za které bych dal klidně i život; ne z lásky, protože já tenhle cit neznám, ale proto, že jsem jim slepě a bezpodmínečně oddaný. Strašně moc jim toho totiž dlužím.

„Chvilí mi to trvalo,“ vzdychnu a poškrábu se za krkem. „Poslední roky byly trochu fičák.“

A najednou jako by nám bylo zase osmnáct. Povídá se mi s ním tak lehce a nenuceně jako s nikým jiným; tak přirozeně, jako by to byl můj brácha, kterého jsem nikdy neměl a kterého jsem si vždycky strašně přál.

„Propásnuls mý zásnuby,“ štouchne do mě ukazováčkem. „Nechtěl jsem ti to volat, to je trapný.“

„Kecáš. Vážně? Tak to blahopřeju.“

Tohle se totiž sluší odpovédět, i když mně osobně přijde instituce zvaná manželství úplně stupidní. Hakeem se usměje od ucha k uchu, aby mi ukázal, že se na mě vůbec nezlobí. A teprve teď si uvědomím, že není sám.

Pohlédnu na ženu, která ho doprovází a je do něj zavěšená. První věc, které si hned všimnu, je prsten na její levé ruce. Tu pravou má položenou na svém lehce zaobleném břiše. Doprčic, to mi toho tolik uteklo?

„Představuju ti Emily, svou snoubenku. Miláčku, tak to je ten Thomas,“ pronese, jako by už o mně slyšela snad tisíckrát.

„Konečně se poznáváme! Moc mě těší, Thomasi.“

Zdvořile jí pokývnu na pozdrav, ale vůbec nevím, jak se mám chovat. Nevím, jak jednat s cizími lidmi. Nemám lidi rád.

„Ty krásu, kdes přišel k těm bicepsům?“

Hakeem zmáčkne moje svalnaté paže a nevychází z údivu.

„Trochu sportuju.“

„A taky si necháváš narůst plnovous, co?“ zažertuje. „Závidim ti. Já zrovna teď vážně uvažuju o tom, že vyberu prachy a zaletím si do Tuniska, aby mi ho tam nastřelili.“

„To je fakt. Rozhodla jsem se totiž malýmu tenhle gen předat, stůj co stůj.“

Rozpačitě si přejedu dlaní po svých blondatých vousích. Sice to nikomu neříkám, ale já ten plnovous ve skutečnosti bytostně nesnáším. Nosím ho jenom proto, abych pod ním schoval tu svou hnusnou jizvu, kterou vláčím všude s sebou a která mi přetíná rty.

Je to vzpomínka na jednu hodně ošklivou bouračku na motorce během jedné hodně divoké honičky.

A tak radši změním téma a zjišťuju, co je u něho doma nového. Přece jen, čtyři roky jsou čtyři roky. Jsem v kontaktu jen s Daisy, která mě neustále bombarduje půlhodinovými hlasovými zprávami o tom, jaký měla den – přiznávám bez mučení, že to neposlouchám. Je to totiž *vocal*, a ne *podcast*!

Zato ale nikdy nezapomenu, když má narozeniny.

„No, to víš... Všichni se máme dobře. Tátu před třema rokama vykopli z práce, ale to už jsem ti říkal. Bylo to těžký, ale už si zas něco našel. No a dvojčata, ty si už žijou svůj vlastní život.“

Zahřeje mě u srdce, když slyším, že se jim všem za tu dobu nic zlého nestalo.

„A co Daisy? Asi je hodně zaneprázdněná. Už několik tejdnu mi od ní nepřišla žádná zpráva, což je dost zvláštní. Teda ne že by mi to chybělo.“

Daisy je nejmladší ze všech Hakeemových sourozenců. Měl jsem ji nejradši a ona to věděla. Hodně na to hrála. Stala se z ní slavná zpěvačka a herečka, jak si tak strašně přála. Moc její dráhu nesleduju, ale jsem pyšný na to, kam až to dotáhla. Dosáhla v životě toho, čeho chtěla.

„Má se dobře,“ ujistí mě. „Měl bys jí říct, žes přijel. Bude ráda.“

A tak mu to slíbím. Mám pocit, jako bychom se s Hakeemem nikdy nerozloučili. Ještě týž večer mě pozve na pivo, a tak spolu kecáme jako chlap s chlapem o všem možném i nemožném. Vyprávím mu o Levim, o pokerovém turnaji v Las Vegas nebo o tom, že hodně cestuju.

„Ty tvý nový kámoši budou asi v pohodě,“ pronese a bradu si přitom podpírá pěstí. „A asi i pěkně cáklí.“

„Jo, jo, to rozhodně jsou... cáklí, myslim. Ale jinak, přijde na to.“

Jen se zasměje a já vím, že mému nezúčastněnému výrazu nevěří ani vteřinu. Zbytek večera probíhá v naprosté pohodě. Po několika flaškách už je ale tak namol, že mi řekne: „Tommy..., něco bych od tebe potřeboval.“

Ví, že bych ho stejně nikdy neodmítl. Jsem už takový. Jsem možná hajzl, co nedokáže nikoho milovat, ale umím být oddaný. Vždycky budu pomáhat lidem, kteří mi kdysi podali pomocnou ruku.

To je úplně poprvé, co mě Hakeem o něco žádá. Tak to bude vážné.

Zadrží škytavku a roztěkaným pohledem se mi zadívá do očí.

„Jen tak, čirou náhodou... Nesháníš teď práci?“

2

SHE TALKS TOO MUCH

*„Gorgeous, gorgeous face.
Too bad she talks too much.“*

DAISY

„Rozcházej se s tebou.“

Přesně tohle mi oznámí Zach, můj herecký kolega a tajný milenec, když na něm rajtuju jen v podprsence na jeho koženém gauči za čtyři tisíce doláčů.

Vždycky jsem si myslela, že není nic horšího než dostat kopačky přes esemesku, ale očividně jsem se spletla. Ihned ztuhnu, nejistá, jestli správně chápu.

„... Prosim?“

Dělá si prdel, že jo? Zadíívám se mu zpřímá do očí a dojde mi, že ne, myslí to smrtelně vážně. Poznám to hned, protože Zach má sice hodně předností, ale pravda je, že jako herec stojí za starou belu – docela ironie, na to, že je to jeho práce.

„Promiň, kotě. To není tebou, ale mnou,“ pokouší se mě uklidnit, zatímco mi dlaněmi pevně svírá zadek.

Ty vole, to je snad čím dál horší. Šokem mi spadne brada. Najednou se mi udělá příšerně šoufl, že ho cítím v sobě; nejradši bych na něj teď hodila šavli.

Zach pokrčí čelo a nechápavě se zeptá, proč přestávám.
„Dyť jsem už skoro byl!“

Cítím se tak trapně, že mám sto chutí jednu mu vrazit, ale radši se jen stáhnou z jeho klína. Zdá se mi to, nebo mi fakt vyčítá, že jsem ho nenechala, aby se do mě udělal, zatímco mi dával kopačky jak nějaký kurvů? Popadnu kalhotky, které se mu válí u nohou na zemi, a vztekle si je obléknu. Svépomocí se mi podaří zapnout zip vzadu na šatech, když vtom vzdychne a chytne mě za paži.

„No tak, nebuď našťvaná... Myslel jsem to vážně, fakt. Ty nejseš ten problém. Nemáš proč se na sebe zlobit, seš výjimečná. Tak nebreč, OK?“

Ohromeně vyprsknu smíchy, což ho zjevně zaskočí. Víte, jaké lidi nesnáším ze všeho nejvíc, teda kromě těch, co nosí ponožky v crocskách? Nadutý blbečky, co si o sobě myslí, že vás jedinou hnusnou větou dokážou srazit na kolena.

Zach je sice pohlednej frajer, ale proboha, je to takovej debil!

„Hele, můžeš bejt v klidu, tohle už vim dávno i bez tebe, rozhodně se nemusíš bát, že ti tu teď budu brečet. Zato ty seš ale parádní hajzl.“

Co mě to napadlo, chodit zrovna s ním? Jako by mě mí kámoši nevarovali. Nedokážu uvěřit, že jsem přišla o panenství zrovna s takovým kokotem. Navíc jen kvůli nějakým blbým pěti minutám hekání „ach, ano“ a „jo, jo, už, skoro“.

Zach nakvašeně sevře rty. Při pohledu na jeho ztopořený penis se mi tak strašně zvedne žaludek, že bych dala nevim co, jen aby se okamžitě oblékl. *Co tu vůbec dělám?*

„Jen jsem se snažil bejt milej, víš,“ sykne, jako by mě ještě obviňoval.

„Ježiši, prosim tě, ušetři mě. Snad sis nemyslel, že ti budu ještě děkovat, že jsem si na tom tvým kouzelným péru mohla naposledy zarajtovat? Nebo že tě snad budu ještě prosit, abys mě neopouštěl? Máš o sobě nějak moc velký mínění, Zachu,“ zasměju se a popadnu koženou bundu.

„Co tím myslíš?!“

Povzdechnu si. Je to sice ubohé, ale musí to ven.

„Klitoris, říká ti to něco? Člověk by řekl, že seš takovej mudla před Bradavicema, máš ho přímo před sebou, ale nikdy sis ho nevšimnul.“

Vyskočí a s rozpálenými tvářemi se konečně oblékne. Mužské ego je obrovské, ale kupodivu i velmi křehké. Stačí říct, že je to s ním v posteli o ničem, a už slyšíte prásknout dveře!

„Vidíš, a to je přesně to, o čem tu celou dobu mluvím! Nejseš taková, za jakou jsem tě měl.“

A v ten okamžik mi to dojde. Mlčky se na něj podívám, zatímco v ruce držím boty. I když je to taky herec, naletěl přímo ukázkově. Propadl kouzlu Callie, mé seriálové postavy na Channel D, kde spolu už skoro dva roky hrajeme. Naše postavy se do sebe zamilovaly na obrazovce a já si pomyslela, že je to sice příšerně klišovité, ale hrozně milé, když mě poprvé políbil mimo kamery!

Sice mě v ničem nepřevyšoval, ale stejně jsem mu podlehla. Chtěla jsem totiž vymazat tvář někoho jiného..., posunout se v životě konečně dál.

Jenže on chtěl Callie, ne Daisy. A teď když má spíš tu druhou než tu první, je pán zklamanej. Typický.

Takže mu jen ukážu vztyčený prostředníček, udělám čelem vzad a utrousím za sebe:

„Udělej mi prosím tě laskavost a zablokuj si můj číslo.“

* * *

„Ty jsi mu vážně řekla, že jako milenec stojí za prd?“ vybuchne smíchy o dvě hodiny později Hayley se sáčkem chipsů Doritos na kolenou. „Prosim, prosim, pěkně škemrám, ukaž mi, jak se potom tvářil. Ježíš, to je taková škoda, že jsem u toho nebyla.“

Potřetí se ujistím, že náš videohovor na twitchi nesdílí s nikým dalším, a jen co Zacha napodobím, začne se třískat smíchy a plácát rukama do steh. Opatrnosti není nikdy dost. Hayley je slavná streamující *cat girl*, což znamená, že celé dny jen dřepí u počítače na herní židli a natáčí se v kostýmu kočky. Divné, ale cool!

„Přesně proto s nikým nechodím,“ povzdechne si a sundá si z hlavy sluchátka s kočičíma ušima. „Jo, už je to tak, takhle jsem se prostě rozhodla. Je to sice bizár, ale mě žádný kluk nepřitahuje. I když jsem si teda na devadesát devět procent jistá, že jsem hetero, fakt. Jinak bych tě už dávno přefikla, to přece víš, zlato.“

Pobaveně se usměju. Je pravda, že za celou dobu, co Hayley znám, jsem ji nikdy s nikým neviděla, ani s chlapem, ani s ženskou. A přitom je svým způsobem až neuvěřitelná. Kromě toho, že je absolutně úžasná, je i vtipná, jedinečná a hrozně oddaná. Má dlouhé vlnité vlasy, které jsou na jedné straně hnědé a na druhé bílé, a její šedomodré oči nejsou pod ofinou téměř vidět.

Myslím, že právě její výstřední styl oblékání je tím hlavním důvodem, proč se jí lidi vysmívají, jen co vytáhne paty z domu. Naštěstí si z toho absolutně nic nedělá a dál si očnicemi linkami maluje srdíčka na nos, aby vypadal jako čenich.

„Vlastně,“ pokračuje, zatímco zírám do prázdna, „myslim, že samotnej koncept mužů se mi líbí víc než muži samotný. Sjedou nějaké romantickéj filmeček a pomyslím si: ‚Wau, já chci kluka,‘ ale sotva si s nějakým vyjdu, hned se mi všichni hnusej.“

Vyprsknu smíchy, protože se to dost blíží tomu, co si myslím já.

„Tohle je dobře známej syndrom. Ty nemáš ráda muže, ty máš ráda ‚muže vysněné ženami spisovatelkami ve svých knížkách‘. Vítej v klubu.“

Hayley se na mě podívá s otevřenou pusou.

„A jo. To bude asi ono.“

Brzy nato se rozlétnou dveře do pokoje a objeví se můj kámoš Micah. Na sobě má džíny ohrnuté nad kotníky a žlutý crop svetr, pod kterým prosvítají jeho lesklé, černé paže se štíhlými svaly.

Zahlédne mě na gauči a rozzáří se jako sluníčko.

„Ty seš tady!“

Jeho vlasy jsou nakrátko oholené, obarvené na bílo a uprostřed má barevnou duhu, úlet, k němuž se nechal vyhecovat na jednom hodně divokém večírku.

„Co se divíš? Dyť jsem tu pořád. Mám v koupelně i svůj zubní kartáček a pyžamo se jménem.“

Pravda. Mám sice barák jako hrom, navíc jen sama pro sebe, ale nesnáším samotu – už na tom pracuju, doopravdy.

„Jo, jenže tentokrát jsem neviděl před domem žádnýho bodyguarda. Že ty mu pořád zdrháš?“

Dotčeně zakoulím očima. Finn je zlatíčko a známe se už několik let. Ale Kate mu nařídila, aby chodil všude za mnou – vždyť je to taky jeho práce, namítnete mi –, jenže já to prostě nesnáším. Takže mu hned při první příležitosti vždycky zdrhnu. A ten chudák mě pak celou dobu všude hledá.

„Nakonec ho ještě vyrazí a bude to tvoje vina,“ řekne Micah a políbí mě na čelo.

Na to nemám co říct. To je fakt, to mě nenapadlo. Fuj, chovám se jak nějaká namyšlená, zkažená celebrita. Ale jak mám mít nějaké tajemství, když je to takhle?

„Tentokrát jsem fakt neměla na vybranou. Musela jsem večer k Zachovi...“

Pozdraví mě i nemluvný Javier a jde zalít své milované rostlinky. Jeho kočička, Katy Purry (svého času to klukům připadalo děsně vtipné), si tře cestičku mezi mýma nohama. Vezmu ji do náruče a začnu ji hladit po ocase, zatímco Micah se svalí vedle mě a hlavu si položí na má kolena.

„Tak proč seš teda *tady*? Že by problémy v ráji? Neříkej, že zas chtěl, abys mu při orgasmu říkala ‚tati‘.“

Hayley mu úšklebkem dává najevo, aby nám to ani nepřipomínal. Ježíši, skoro už jsem na tuhle zatracenou příhodu zapomněla.

„To bych ten orgasmus musela nejdřív mít,“ pronesu jízlivě a všichni vyprsknou smíchy.

Když o tom tak přemýšlím, měla jsem mu tehdy v ten večer dát spíš kopačky než mu jemně naznačovat, že mě to vůbec nevzrušuje.

Řadu dní mě pak pronásledovaly zlé sny, ve kterých se mi zjevovala tátova tvář vždycky v tom nejnevhodnějším okamžiku. Skoro mám až husí kůži, když si na to vzpomenu. Jsem teď kvůli tomu zralá na terapii.

„Pustil mě k vodě,“ vysvětlím nakonec a povzdechnu si.

„To snad ne, zlato...“

„Zrovna když jsme to dělali.“

„Cože?“ vykřikne pobouřeně a vyskočí do sedu.

Javier zkrabatí čelo a položí ruku na své rostlinky, jako by je tím chtěl ochránit před hlukovou agresivitou.

„Bejby, neřvi tolik, prosím tě. Dyť jsme vedle tebe, my tě slyšíme.“

Micah poslechne, i když na něm vidím, že se musí hodně ovládat, aby nepourážel celý Zachův rod do pátého kolena. Micah je excentrický, společenský a hlučný, zkrátka ten typ, který vždycky řekne, co si myslí, a je středem pozornosti v jakékoliv skupině navzájem neznámých lidí. Zato Javier si bude radši zalévat ty své rostlinky a klidně prospí celý den, než aby se dobrovolně potkal s nějakou lidskou bytostí.

Nedokážu to vysvětlit, ale svým způsobem se perfektně doplňují.

„Po tý úchylárně s ‚říkej mi tati‘ se ti měly rozsvítit všechny kontrolky,“ dodá Javier. „Je to bizár.“

Oba kamarádi si položí hlavy na má kolena a jejich blízkost mě rázem uklidní. Jsme všichni tři hrozně kontaktní. Je to náš způsob, jak si dávat najevo vzájemnou náklonnost.

„Ale dyť tebe to přece vzrušuje,“ vloží se do hovoru Michal a svráští obočí.

„No právě, a taky se za to pořádně stydim.“

Hayley se na mě podívá a usměje se.

„Když si jen pomyslím, že ho média vykreslují jak nějakýho poloboha. Neuvěřitelný, jak může zdání klamat.“

Tiše přikývnu. Obávám se ale, že to samé by se dalo říct i o mně. Má postava hodné, nesmělé a diskrétní holky je totiž jen role, kterou mi přidělila Kate, když mi bylo patnáct.

Nezačínala jsem tehdy sama: byly jsme tři a každá si měla pěstovat určitou image. Destiny byla lolita, Dakota srandistka a já nevinnost sama. Dítě milované novináři, které mluví, jen když je k tomu vyzváno, nikdy neřekne ne a hlavně nedělá vlny.

Myslím, že právě to mě tehdy zachránilo, na rozdíl od mých dvou kolegyně, po tom skandálu, který zničil celou naši hudební skupinu...

„A neunavovalo tě muset váš vztah furt tutlat před celým světem, včetně Kate?“

„To víš, že jo... Navíc to ani nestálo za to.“

Nejradši bych si Zacha zablokovala a nikdy už ho neviděla, ale ten náš seriál ještě není dotočený. Takže se s ním budu muset setkávat dál... líbat se s ním... usmívat se na něj... a pak zase a zase.

Při pohledu na smutné a ustarané tváře mých kamarádů se začnu cítit nesvá, a tak se pokusím o vtip, abych uvolnila atmosféru:

„Ale aspoň vim, že jeden chlap mě neopustí nikdy...“

„Prosím tě, doufám, že nemyslíš...“

„Franka!“

Všichni tři společně znechuceně zavrčí a já se rozesměju. Frank je můj fanoušek, který mě už dlouho pronásleduje. Vůbec netuším, kolik mu je nebo jak vypadá. Ale všichni z mého *fandomu* ho znají, protože mu často odpovídám na posty. Dokonce ho i *followuju*.

Je hrozně hodný. Jen možná až moc vlezlý.

„Chceš říct tvýho *stalkera* číslo jedna. Nemusím ti, doufám, připomínat, že o tobě všude roztrubuje, že s nim chodíš?“

„Jen si dělá srandu! Je prostě takový, to je všechno.“

I když musím přiznat, že zrovna v jeho případě je ta hranice opravdu velmi tenká. Frank má na platformě X svůj fanouškovský účet, kde sdílí všechna má veřejná vystoupení, mé nikdy nepublikované fotky a vyznává se na něm z až chorobného obdivu k mé osobě. Taky mi posílá dopisy, básničky a drahé dárky k narozeninám.

Mé rodiče to dost trápí, ale já se snažím být nad věcí.

„Tumáš, drahoušku,“ řekne Javier a vyndá z kapsy balíček tarotů. „Mysli si nějakou otázku a vyber si jednu kartu, ať ti trochu zvednu náladu.“

Javier zbožňuje čtení z karet. A je v tom sakra dobřej. Dívám se, jak je míchá, a pak si náhodně jednu vytáhnu.

Otočí ji a vystaví... pikové eso. Už sama o sobě je to hodně vznešená karta, s květy a trny, propichujícími pikové srdce v jejím středu. Zvědavě pohlédnu na Javiera, který ale najednou zbledne.

„Co se děje?“ zažertuju a štouchnu do něj loktem. „Umřu, je to tak?“

Vrhne na mě však takový pohled, že mi úplně přejede mráz po zádech. *Ach*. Úsměv mi zmizí z tváře, stejně jako Hayley a Micahovi. Javier váhá a tváří se znepokojeně.

„Tahle karta nevěstí vůbec nic dobrého. Pikové eso obvykle vyjadřuje období velkejch úzkostí, nebo dokonce fázi hlubokějch depresí. V lásce je možný očekávat fakt hnusnej rozhod.“

„Trochu pozdě,“ zamumlá Micah.

„V horším případě může znamenat i velký nebezpečí..., nebo dokonce smrt.“

Ticho by se dalo krájet. Naprázdno polknu a žaludek se mi sevře strachy. Ale protože já na tyhle věci moc nevěřím, zaženu ten nepříjemný pocit pryč a radši se tomu zasměju.

„Díky za varování. Dám si pozor, až budu přecházet přes přechod.“

„Je to vážný, Daisy... Prosim tě, buď opatrná.“

„Slibuju. No, ráda bych tu teď s váma zůstala, ale zejtra brzy ráno vstávám. Dávám v sedm rozhovor v jednom rádiu...“

„Máš pravdu,“ uklidňuje mě Micah. „Zavolej Finnovi a řekni mu, že seš naživu, OK? Nezaslouží si, abys s ním takhle jednala, ty jedna primadono, na to je až moc sexy.“

Pozvednu obočí směrem k Javierovi, který však slova svého miláčka bez mrknutí oka potvrdí.

„No co? Micah má pravdu, Finn je sexy a hodnej. Jediná jeho chyba je, že je hetero, vážně.“

„Dej mu na nás naše telefonní čísla,“ dodá Micah s okouzujícím úsměvem, „kdyby náhodou změnil sexuální orientaci. My jsme otevření úplně všemu.“

S těžkým srdcem je opustím, nasednu do auta a jedu k sobě. Byl to dlouhý a náročný den, ale odmítám propadat depresi. Já Zacha nepotřebuju. Mám svoji rodinu a partu přátel, kteří jsou absolutně extra.

Stydím se to vyslovit nahlas, ale už jsem si kolikrát říkala, jestli mě všichni tihle lidičky, kteří mě obklopují, náhodou jen prachsprostě nevyužívají, ať už pro peníze, nebo pro slávu, to je jedno. Mívala jsem dřív svou hrstku kamarádů, kteří prodali svůj příběh – většinou smyšlený – novinářům a tvrdili, že jsou mí bývalí spolužáci nebo spolužačky ze základky. Jiní se se mnou zase pokoušeli navázat kontakt o několik let později, když viděli, že už jsem známá.

Byli to ti samí lidé, kteří se mi smáli, když jsem říkala, že chci být zpěvačkou..., a kteří mi dnes vyčítají, že jsem zapomněla, odkud jsem přišla.

Ale já jsem si z nich dokázala vybrat jen ty nejupřímnější. A dneska spolu tvoříme malou roztomilou smečku: Javier, transmuž a herec zapálený do výkladu tarotů, který pokaždé, když má splín, hraje na ukulele. Micah, stylist a maskér, který v L. A. rád utrácí peníze za veteš. Hayley, streamerka, která se přemísťuje výhradně jen na kolečkových bruslích a tvrdí o sobě, že v předchozím životě byla kočkou.

A konečně... já. Daisy, zpěvačka a herečka, která lže celému světu, jako když tiskne, o tom, kým doopravdy je.

3

HEART LIKE ICE

„Heart like ice

yet I still tried, hoping for a miracle.“

THOMAS

Nikdy bych nemyslel, že z té hrstky lidí, kteří si říkají „mí přátelé“, mi zrovna Rose Alfieriová bude chtít volat přes facetime.

Byly doby, kdy jsem ji bytostně nesnášel. Ale dnes už patří do mého nejužšího okruhu přátel, kterým nejvíc důvěřuju. Život je vážně k popukání.

Ale nenechte se mýlit: Rose mi pořád připadá otravná, sobecká a prodejná jako dřív. Jen už ji nemám chuť pohřbít zaživa a tomu říkám pokrok.

„A co by to jako mělo bejt za práci?“

Okamžitě poznám, kde se teď Rose nachází, a mám pro to dobrý důvod: byl jsem tam už snad stokrát. Sedí na Leviho koženém gauči v Rusku a cpe se brambůrky.

„To právě ještě nevím. Prej nějaká hollywoodská hvězda.“

Hakeem mi víc prozradit nechtěl, ale nejsem debil. Myslím, že vím, o koho jde, a upřímně, děsí mě to. Ostatně, to je taky důvod, proč jsem Daisy nedal zatím ještě vědět, že přijedu.

„A co ty, jak se ti líbí v Petrohradě?“

„Je tu zima. Ale mám se čím zahřát...“

Nevím, jestli teď mluví o Levim, nebo o své závislosti na víně. Ale radši to ani nechci vědět.

„A co tvá tchyně? Už tě konečně miluje, nebo to dělá jako já a jen tě tiše trpí, protože nemá na vybranou?“

Probodne mě pohledem, ale pak sklopí oči. Sice nevím, co na těch svých chodidlech vidí, ale najednou se koutkem rtů usklíbne.

„Pracuju na tom. Víš přece, že jsem ten typ, který všichni milujou až do úplného vyčerpání.“

Tak o tom nepochybuju. I když, nevšiml jsem si, že by zrovna Levi měl tenhle problém, když jsme u toho. Každopádně se jí zeptám, kde má svého miláčka, a o vteřinu později už se dole na monitoru objevuje Leviho palice. Otře si palcem pusy a vítězoslavně se na mě usměje.

„Čauves. Jak se máš?“

Hned mi dojde, že tam od samého začátku byl, jen tu svoji pusy zaměstnával úplně něčím jiným. S Rose to ani nehne a dál požívá brambůrky. Jo, tak tohle myslela tím „mám se čím zahřát“. Tihle lidi snad vůbec neví, co je to stud.

„Prosim tě, hlavně mi neříkej, že jsi celou tu dobu dělal to, co si myslím.“

„To záleží. A co myslíš, že jsem dělal?“

„Jste nechutný. Vypínám to.“

Nakonec už jen zaslechnu, jak Rose vyprskne křišťálovým smíchem, a Levi se na ni znovu vrhne. Je mi z nich na blití, ale musím uznat, že se skvěle doplňují.

Potom se jdu obléknout na svoji první schůzku s novou klientkou a vezmu si sako a kravatu. Někdo má rád, když vypadám uhlazeně, jiný je zas radši, když splynu s davem. Na první schůzku se ale vždycky slušně oháknu. První dojem je totiž nejdůležitější.

Nasednu na motorku, kterou mi Hakeem pěkně v teploučku opatroval, a nasazuju si zrovna helmu, když ucítím, že mi vibruje kapsa.

Máma: Kdy se vrátíš?

Vtom ve mně jakýsi neznámý skrytý pocit zatahá za nitku, která mou mámu spojuje s mým srdcem. A tak ho v sobě bezohledně zadupu ještě hlouběji.

Já: Nevím.

Máma: Chybíš nám.

Nic to se mnou ale nedělá. To už by za tu dobu mohla vědět. Ani se jí neobtěžuju odpovědět, jenže se nevzdává:

Máma: Chceš mluvit se svou sestrou?

Já: Ne.

A co tam má dál?

Máma: Proč se vůbec nesnažíš, Thomasi?

Já: A co ty, proč to na mě hraješ,
když oba víme, že mě stejně nemáš ráda?

Na to už mi ale neodpoví. Přesně jak jsem čekal. Znáám ji jako své boty: mý mámě je ukradený, že jsem daleko, jen to celé hraje, aby se neřeklo. Je to ten největší manipulátor, jakého jsem v životě poznal, a to říká skutečný sociopat! Já, milovaný, litovaný a nakonec nenáviděný syn.

„Chladnej“, „bez srdce“, „krutej“, „nepředvídatelnej“. Ne-lidskej.

To jsou slova, která použila, když si myslela, že ji neslyším. Nezlobím se na ni, že si to myslí, koneckonců má vlastně pravdu. A ani mě to už po těch letech netíží.

Pro mě za mě, ať si o mně klidně dál myslí, že nemám srdce.

Beztak mi ho zlomila ona.

* * *

Zaparkuju mezi mrakodrapy v losangeleské čtvrti Downtown a uvědomím si, že mám ještě čas. Rozhodnu se proto dojít na schůzku pěšky, což mě přivede až k obrovské budově. Všimnu si nápisu *Channel D Media & Partners* a na chvílku se zastavím.

Já to věděl! Hakeem totiž kromě své drahé sestry žádnou jinou celebritu v Channel D nezná, teda pokud se mezitím nespřátelil na život a na smrt se Zacem Efronem – díky, Li Mej a tvoje bulvární časáky!

Rozhodnu se Hakeemovi zavolat, když vtom mi v ruce zavibruje mobil. Poznám Katino číslo, kontakt, který mi dal můj kámoš tuhle na pivu:

Pane Kalbergu, zdržela jsem se,
budu muset naši schůzku
posunout o pár hodin.
Omlouvám se. Přijďte na tu samou adresu
v 18.00. Děkuji.

Podrážděně zatnu zuby. Čím dál líp. Jestli je to, jak si myslím, tak mě tam nedostanou ani párem volů. Jenže Hakeem je pořád nedostupný... Určitě si ten hajzl schválně vyfiltroval moje hovory. Přitom moc dobře ví, jak nesnáším, když mě někdo ignoruje.

Vtom si všimnu Daisyina jména ve svých kontaktech a zaváhám, jestli jí nemám zavolat, ale pak vychladnu. Třeba mi už vážně hrabe. Přece by mi Hakeem řekl, kdybych měl chránit právě Daisy. Nebo ne?

Takže mám teď pár hodin, které musím nějak zabít. Zajdu si na oběd do kavárny a prolitnu si nepřečtené e-maily. Po nějaké době se mi ale začne chtít tak strašně na malou, že už to skoro nevydržím.

Zamírím na konec kavárny a narazím na tři fotografie, kteří trpělivě čekají před dámskými záchody.

„Přece tu musí pořád bejt, dyť to storíčko postovala na instáči teprv před třema minutama,“ řekne jeden z nich frustrovaně.

Poznal bych paparazzi i se zavázanýma očima. Tuhle špinavou rasu totiž nesnáším snad ještě víc než samotné celebrity. A protože předpokládám, že v téhle čtvrti se to známými osobnostmi bude jen hemžit, vůbec mě ta situace nepřekvapí.

Nevšímám si jich a zatlačím do dveří od pánských záchodků. Vtom se prudce zarazím a nechápavě pokrčím čelo. Místnost je prázdná, až na malé nouzové okýnko, v kterém kdosi zoufale kope nohama.

Všechno, co vidím, je jen zadek natěsnaný do černých džínů. Horní část těla vyčnívá z budovy ven, kde si užívá čerstvý vzdušek.

Dělám jakoby nic – už jsem v životě viděl podivnější věci – a přistoupím k pisoáru. Jen co ale dotýčný zaslechne moje kroky a zvuk rozepínání zipu od poklopce, přestane rázem rozhazovat nohama.

„Psst.“

Ignoruju ho a dál se dívám na zeď před sebou. Na tohle nemám čas. Jenže ten sykot nepřestává, a tak si povzdechnu.

„Je tam někdo?“

„Ne.“

„Ježiši, díkybohu! Můžete mi pomoci?“

„Ne.“

„Prosim. Nemůžu se hejbat.“

Zavrtím hlavou a zapnu zip.

„To není můj problém.“

„Už necítím nohy a do hlavy se mi začíná valit krev. To není dobrý znamení, to se asi shodnem, ne? Co když budu mít otok mozku? Dokonce se už úplně třesu, hele... Jo, aha, to mi v kapse vibruje mobil. Můžete to prosím vás vzít? Zřejmě je to něco naléhavého.“

Svraštím obočí a zatvářím se lhostejně. Proč se tyhle věci dějí vždycky jen mně?

„Vážně, točí se mi hlava!“ pokračuje dotyčná osoba bez tváře. „Myslíte, že dokážete žít s pocitem, že mě máte na svědomí?“

„Myslím, že jo.“

„Aha... OK. A nemůžete mi v tom případě aspoň sehnat někoho jiného? Kohokoliv, jen ne ty supy přede dveřma. Moc děkuju! Jo, a rozhodně si dejte ty karamelový cruffiny, jsou božský.“

Mlčky si umyju ruce, udělám čelem vzad a dávám si odchod. *Svět je fakt plnej bláznů.* Otevřu dveře a zase narazím na ty tři paparazzi, kteří tu stáli už před chvílí. Pořád číhají před dámskými záchody a tváří se frustrovaně.

Celé mi to dojde a s povzdechem se vrátím zase zpátky. Ale nevdává mi to, protože já bulvární pisálky z duše nenávidím!

Dojdu k oknu a dotyčného rychle stáhnou za nohy dovnitř. Ten leknutím zapiští a jeho drobné tělo přistane na zemi.

Rázem se tak ocitnu tváří v tvář miniaturní osobě v mikině XXL s nápisem „Fuck off“, která má čepici naraženou hluboko do čela, legrační hustý knír a kulaté brýle.

Horší převlek jsem snad v životě neviděl. Je to na tuty holka, to by poznal i slepej, i když se evidentně snažila schovat své dlouhé vlasy pod čepici.

„Díky, kámo,“ řekne rádoby hlubokým hlasem.

A konečně ke mně pozvedne oči. Vtom je lehce vytřeští a zavravorá. Na poslední chvíli ji zachytím a pevně jí sevřu

loket. Chvěje se mi pod prsty, a tak ji radši hned pustím a prohodím:

„Jen tak pro info, tohle jsou pánský záchody.“

Ukázka z biografie Daisy Colemanové Divoký květ Hollywoodu, napsané Kaylee Waltersovou. Kapitola 1: Dětství a začátky

Daisy Amahle Colemanová, narozená 26. června 2000 v Los Angeles v Kalifornii, je americká herečka, modelka, textařka, ale i skladatelka a zpěvačka.

Dcera truhláře Isaiaha Colemana a učitelky na základní škole Sharon Stenbergové začala chodit na castingy už ve svých deseti letech. Po účinkování v několika reklamách si jí v jejich patnácti letech všimla americká televizní společnost Channel D a obsadila ji do svého seriálu *Rock My Life*, kde ztvárnila jednu z hlavních rolí.

Daisy Amahle, jejíž druhé křestní jméno znamená v zulušti-ně „kráska“, je známá svou až nadpozemskou krásou. Její rodiče říkají, že si toho všichni všimli, už když byla ještě dítě. A vskutku, svými velkýma zlatohnědýma očima s nekonečně dlouhými řasami, nádhernou černou pletí a plnými rty s úchvatným Kupidovým obloukem zaujala ty nejlivnější agenty v Los Angeles.

A jestliže je dnes idolem všech teenagerů, tváří světoznámých značek a *it girl*, o niž se všichni jen perou, pak za to vděčí jen jedinému castingu: tomu, který jí zcela změnil život.

Zde je přepis rozhovoru, který jsem vedla s Daisy o jejich začátcích.

Kaylee Waltersová: Věřila jste si tehdy?

Daisy Colemanová: Vůbec! Vždyť mi bylo teprve čtrnáct. Naopak, příšerně jsem se bála. Když jsem čekala na té chodbě, obklopená všemi těmi překrásnými holkami, možná ještě talentovanějšími než já, úplně jsem se složila. Odešla jsem na záchod, tam jsem se zamkla a šíleně zvracela. Měla jsem jít za pět

minut na řadu a nemohli mě nikde najít. Chtěla jsem všechno zrušit, vzít nohy na ramena a utéct, ale děsně jsem se styděla, že budu muset tátovi i bráchovi, kteří tam byli se mnou, přiznat, že jsem selhala. Zmínila jsem se už o tom, že jsem měla ten den narozeniny?

K. W.: Zvláštní shoda náhod! A co vás nakonec přimělo, že jste na ten casting přece jen šla?

D. C.: Doslova jsem se utápěla ve vlastních slzách, když vtom jsem zaslechla, jak někdo opatrně zatlačil do dveří od záchodů. Ztichla jsem a čekala, až odejde, ale došel až k mé kabině. A najednou jsem uslyšela: „Daisy?“ Byl to Thomas, bráchův nejlepší kamarád, přišel se zeptat, jestli je všechno v pořádku. Odpověděla jsem mu, že je, ale neodešel. A tak... (*Smích.*) A tak jsem plácla první blbost, která mě napadla: „Mám krámy.“

K. W.: A on tomu uvěřil?

D. C.: Ani omylem. To víte, že mi na to neskočil. Řekl: „Daisy, tohle jsou pánský záchody“ a něžně mě poprosil, abych otevřela. Chtěl zhodnotit celkové škody. Chudáček... Měl tehdy rande se svou přítelkyní, ale zrušil ho, protože jsem na něho naléhala, aby šel radši se mnou na ten casting. Měla jsem výčitky, takže jsem vyšla ven a oťřela si slzy. Vzpomínám si, že se na mě jen dlouze mlčky zadíval, pak se mě zeptal, co se děje, a řekl, že bych v den svých narozenin neměla brečet. A tak jsem přiznala barvu: že mám strach.

K. W.: Že na tom castingu neuspějete?

D. C.: Ne... Naopak, že uspěju. Víím, co si myslíte. (*Úsměv.*) Thomas mi řekl to samé: „To je blbost.“ A taky fakt byla. Ale já se přímo děsila představy, že vyhraju a celý svět se mi bude smát. Protože jsem nebyla dost krásná, dost bílá, dost vtipná, dost nadaná... nebo proto, že jsem byla divná. A víte, co mi odpověděl?

„To je možný, to jo. Vždycky se najde někdo, kdo si tohle bude myslet, i když to není pravda.“ Vzpomínám si, že jsem se z toho ještě víc rozbřečela. Sedl si ke mně do podřepu a palcem mi otřel slzy. Thomas nikdy nedal najevo žádné emoce, ale jeho doteky byly vždycky tak něžné, že v mém srdci okamžitě zavládl naprostý klid.

Řekl mi: „Daisy, teď mě dobře poslouvej. Lidský bytosti jsou zlý, sobecký a závistivý. Lidi se ti budou posmívat, ať uděláš cokoliv... Tak aspoň dělej to, co tě bude bavit, ne?“ A po téhle větě ve mně cosi přecvaklo.

K. W.: To je velmi moudrá rada. A řídila jste se jí?

D. C.: No, každopádně jsem se o to aspoň pokusila. Jemu se to snadno řeklo, když se ho to vůbec netýkalo. Já to měla o dost složitější. Hned jsem pochopila, že jestli uspěju, stejně lidem nezabráním, aby mě pomlouvali. Byla to pro mě taková výzva, obrnit se a dokázat, že se mě to nedotkne. Pokud budu znát svou cenu, bude to vlastně jedno.

Nakonec jsem se usmála a dodala si odvahy. Myslím, že mu to udělalo radost, protože si mě hned zase začal dobírat – to byla jeho oblíbená zábava.

K. W.: Byli jste si blízcí?

D. C.: Velmi. Nebo bych si to aspoň ráda myslela. Protože ty city byly v první řadě hodně jednostranné. Všude jsem za ním dolezala. Moje oči sledovaly každý jeho pohyb. Nedokázala jsem mluvit o nikom jiném. Byl hrdina ve všech mých scénářích, které jsem si vždycky večer před spaním představovala. Byl pro mě něco jako bůh. Já mu přitom nestála ani za jediný pohled. Takže spíš ne, nebyli jsme si blízcí... Ne tak, jak bych si přála.

Nikdy ale nezapomněl na mé narozeniny a vždycky se mě snažil za každou cenu chránit. Dokonce i po těch letech si vzpomínám, co mi řekl, když jsme vycházeli z těch záchodů. Oslovil mě „prcku“, což jsem nesnášela. Jasně, vedle jeho metru sto

osmdesát jsem *byla* přťavá. Ale stejně jsem na něj zařvala: „Já nejsem malá! Dneska už je mi čtrnáct! Už jsem dala francouzáka klukovi a holím si nohy!“ (*Smích.*)

Před ním jsem tyhle věci říkat mohla, zato mého bratra by z toho klepla pepka. Ale hlavně jsem, já blbka, chtěla, aby žárnil... Samozřejmě že mu to bylo fuk. Ale stejně se trochu znechuceně ušklíbl, což jsem okamžitě brala jako takové své malé vítězství.

„Tyhle informace zrovna vědět nemusím, Glume!“

K. W.: Glume? Jako ten z *Pána prstenů*?

D. C.: Ano, takhle mi říkal pořád, protože věděl, že mě tím zaručeně vytočí. Když jsem mu řekla, ať s tím přestane, jen mi poklepal na hlavu a pronesl: „Nestyď se za svý předky, Daisy. Vzpomeň si, odkud jsi.“

A tak jsem mu ještě ten samý den vymyslela taky přezdívku, abych se mu pomstila: pojmenovala jsem ho Thor. Bůh hromů a blesků. (*Smích.*) S tím svým čerstvým plnovousem a polodlouhými blondatými vlasy se totiž trochu podobal Chrisu Hemsworthovi.

Začal mi vyhrožovat, že to všechno práskne Hakeemovi. „A co je to za kluka? Vyříd' mu, že mám doma bejzbolku. Takže jestli nechce mít přelámaný všechny hnáty, ať ho radši vůbec nevytahuje z kalhot.“ Styděla jsem se tak moc, že jsem se červenala až za ušima.

K. W.: A co bylo potom?

D. C.: Vrátili jsme se zpátky na chodbu a nějaká paní s brýlemi zavolala mé jméno. Přišla jsem na řadu. Stihla jsem si jen všimnout, jak ke mně brácha zvedá palec, aby mě podpořil, a pak jsem zaplula do toho slavného zkušebního sálu. Už jsem se vůbec nebála. Vydala jsem ze sebe maximum a hned věděla, že se mi to povedlo. Byla tam se mnou ještě jedna dívka, která mi nahazovala repliky. V tu chvíli jsem to ještě nevěděla, ale byla to Destiny, má budoucí seriálová kolegyně.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Pikové eso***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.